

Home is where your heart is

Linda

I

Nee, nee en *zut alors* nog eens nee! Dit kon toch niet waar zijn!

Linda kneep in het sponsje, haar handen in roze huishoudhandschoenen met een hysterisch gebloemd randje gestoken, en stak het weer in het lauwe afwaswater. Het kon toch niet waar zijn dat Richard hun camping thuis deels te koop had gezet, zonder enig overleg? Richard had de foto's van het reclamebord, waarop luxe vakantievilla's werden aangeboden, op Instagram geplaatst, met een ronkend tekstje erbij. Het grote bord stond pal naast de ingang van de camping. Martin wist nog van niets, die deed niet aan sociale media. Ze wierp een blik op het raam dat over de hele breedte boven het aanrecht liep. De verf op het onderste kozijn bladderde af door het opspattende water vanaf het ouderwets betegelde aanrechtblad. Charmante verwaarlozing, zoals wel meer op hun oppascamping l'Hirondelle in het Franse Garnignac in de Dordogne. Aan de overkant van het uitgestrekte kampeerveld dook Martins hoofd net boven de rand van het inmiddels leeggelopen zwem-

bad op. Het niervormige bad bleek bij hun aankomst vorig jaar zomer al in deplorabele staat. De eigenaar had simpelweg geen tijd voor groot onderhoud gehad. En sinds hij het plan had opgevat om er met zijn gezin een tijdje tussenuit te gaan, lag zijn aandacht vooral bij het zoeken van een tijdelijk camping-management.

Boven de grijsbruine heuvels op de achtergrond, bezaaid met de nog kale wijnstokken, pakten onschuldige schapenwolkjes zich samen. Inmiddels was het iets aangenamer dan de afgelopen januarimaand, toen het zelfs enkele dagen sneeuwde. Met een beetje geluk diende de regenbui zich pas aan als de jongens weer thuis waren.

Ondanks de verontrustende beelden uit Nederland die eerder op haar telefoon voorbijkwamen, verscheen een flauwe glimlach om Linda's lippen. Een tijdje ertussenuit, even de camping de camping laten, Martin en zij begrepen maar al te goed hoe de huidige eigenaren van l'Hirondelle snakten naar wat meer tijd voor zichzelf. Tijdens hun online gesprek een halfjaar geleden, vertelden ze dat ze een gat in de lucht hadden gesprongen bij het bericht van Linda en Martin. Na een aantal eerdere, teleurstellende gesprekken hadden ze nu een doorgewinterd campinggechtpaar gevonden dat geen camping voor altijd zocht maar twee aanpakkers die nog een jaartje in het buitenland wilden blijven, met iets meer omhanden dan rondreizen in een camper door godverlaten streken.

Martins brede schouders, zijn vertrouwde lijf in de superfleece hoody en jeans, zijn voeten gestoken in zijn geliefde afgetrapte bergschoenen, verschenen over het trappetje vanuit het zwembad. Ze trok aan de punten de linkerhandschoen los en herhaalde de beweging aan haar andere hand. Haar arm schoot omhoog, zelfs vanaf deze afstand zag ze zijn lach, zijn hand

maakte een beweging. Inderdaad, het was tijd voor het wijntje. Ze hadden het verdiend.

De keukenklok wees halfvijf aan. Over een uurtje kwamen Jonas en Siem thuis. De jongens waren op een gemiddelde schooldag van 's ochtends vroeg tot ver in de namiddag onder de pannen. Een sterk contrast met hun zes maanden lange camperreis door Australië, waarbij ze dag en nacht met elkaar hadden samengeleefd op een paar vierkante meter.

Stel dat ze eerder terug moesten naar Nederland omdat het plan achter het verbijsterende reclamebord al in gang was gezet? Wat deed ze haar jongens aan, om hen midden in het *année scolaire* van school te halen? De school waar ze zo hun best hadden gedaan om zich thuis te voelen na een halfjaar lang thuisonderwijs aan een wiebelig tafeltje in de camper te hebben gehad. Stikjaloers was ze op hun Frans, dat vanaf hun eerste ongemakkelijke schooldag begon te stromen, nu bijna zeven maanden geleden.

Ze goot het vuile water uit de afwasteil in de gootsteen en schrobde met het schuursponsje de resten die de afvoerputjes uit het toiletgebouw hadden achtergelaten, weg. Op het aanrecht blonken de roostertjes op de twee blauw-wit geblokte theedoeken haar tegemoet. Weer een klusje geklaard voordat het nieuwe campingseizoen begon. Als zij dit nog in Garnignac zouden meemaken.

De keukendeur vloog open, koude lucht stroomde langs haar enkels. Martins armen klemde zich onder haar borsten samen, de stoppels op zijn wang schuurden langs haar hals. Ze legde haar hoofd in haar nek en boog zich naar zijn lippen voor een kus. Nog altijd, vanaf die eerste overrompelende omhelzing bijna vier jaar geleden, in haar stokoude huurcaravan op zijn camping, kriebelde het ergens onder haar middenrif als ze hem

proefde. Almaar meer Frans de laatste maanden, een mengeling van knoflook, wilde kruiden én hem.

‘Dat verdomde zwembad,’ mopperde hij achter haar, zijn warme adem streek over haar wang. ‘Misschien gooi ik het wel vol met aarde en maak ik er een beleeftuin van met kippen en van die idiote minivarkentjes. Er gaat niets aan dat *piscine* verloren. En zwemmen kunnen de kampeerders ook in de rivier of in het meertje verderop.’

Linda wrong zich tussen Martin en het aanrecht uit en liep naar de vlekkerige eiken vitrinekast aan de andere kant van de royale woonkeuken. ‘Zullen we eerst iets drinken voordat je een kinderboerderij inplant?’ Ze greep twee glaasjes van een van de planken, in het ratjetoe aan servies en glazen hoorde niets bij elkaar waardoor alles bij elkaar paste.

Martin plofte op een van de caféstoelen die om de lange eet-tafel stonden. Hij bukte zich naar zijn schoenen en schopte deze een voor een onder de tafel uit. Ze voelde zijn ogen in haar rug toen ze het laatste restje uit de wijnfles van gister inschonk.

‘Is er iets?’

‘Hoezo?’ Ze draaide zich om en zette de glaasjes op tafel. Voor-dat ze naast hem ging zitten, greep ze naar een van de weinige kussentjes om op de zitting te leggen. Ze had te lang achter het aanrecht gestaan, haar lichaam protesteerde.

‘Je hebt die blik in je ogen,’ merkte Martin op. ‘Die heb ik een tijd niet gezien. Laat me eens even denken wanneer dat voor het laatst was. Ik vermoed, ik denk, nee ik weet zeker dat dat was toen we op die snelweg over de uitgestrekte Nullarbor-vlakte reden met nog maar voor zeventig kilometer benzine in de tank, zo’n jaartje geleden. We waren inmiddels drie maanden onderweg door Australië, ons oude leven lag ver achter ons, ik had je nog nooit zo ontspannen gezien. Totdat je bedacht dat we zou-

den stranden op een van die desolate plateaus waar werkelijk niets groeit. En nadat we al onze voorraden erdoorheen hadden gejaagd, zouden we verhongeren en uitdrogen.'

'Je overdrijft,' Linda nam een flinke slok uit haar glas. Meestal vond Martin juist dat zij overdreef, vooral als het om zijn jongere broer Richard ging, die nogal losjes in het leven stond. Richard die, desondanks, ook van haar het vertrouwen kreeg om hun camping de Zandrand te beheren tijdens hun afwezigheid. En nu trok hij zomaar zijn eigen plan en bood nieuwbouwwakantievilla's aan op hún familiecamping? Zonder dit met haar en Martin te bespreken? Het kón simpelweg niet waar zijn.

'Ik overdrijf,' herhaalde Martin. Hij tikte het pootje van zijn stevige fleur-de-lis-wijnglas tegen haar kristallen glaasje met hetzelfde bloemmotief. 'Je hebt gelijk. Het zwembad blijft natuurlijk ook in functie, ik heb alleen onderschat hoeveel werk het kost om het bad weer in zwemparadijsconditie te krijgen. Het beton is als de wangen van onze achterbuurman Louis, hoe langer je kijkt, hoe meer scheurtjes en gaten je ontdekt. En misschien is het net zoveel werk om de complete verflaag eraf te halen in plaats van de afbladderende delen, want dat zijn er nogal wat. Repareren, impregneren, verven, uitharden, afwachten, het zwembad vullen... Het weer moet ook nog eens meezitten, in deze maanden is het hier zelden stabiel.' Hij greep over tafel haar vrije hand. 'Ik had nooit verwacht dit mezelf te horen zeggen, maar ik verlang bijna naar het zwembad op de Zandrand met zijn bescheiden onderhoud.'

'En je verlangt misschien ook naar alle extra handen die bij onze camping thuis horen,' merkte Linda op. Ze streek met haar duim over de rug van zijn hand. Hij mocht weleens mopperen over de klusjes op l'Hirondelle, Martin genoot net als zij volop van hun verlengde reis. Hij zwaaide Richard met regelmaat

alle lof toe, zijn kleine broertje dat met alle liefde de Zandrands langer dan afgesproken wilde beheren. Zodat zij nog een jaar in Frankrijk aan hun halfjarige Australië-reis konden plakken. Waarom zou Linda haar tevreden echtgenoot lastigvallen met zo'n schreeuwerig bord dat uit de lucht kwam vallen en weer zo verdwenen kon zijn? Martin zag zelden wat zich op hun camping de Zandrands in Nederland afspeelde, het beheren van de socials was haar ding. Misschien kon ze eerst haar campingvriendin Wendy voorzichtig polsen, niet laten merken dat Martin en zij niets van Richards idioterie wisten?

‘Hm.’ Rond Martins ogen verschenen lachrimpeltjes. ‘Ik ge-niet in dezelfde mate van de afwézigheid van al die handen. Zelfs als de kampeerplekken straks allemaal bezet zijn en de acht hotelkamers volgeboekt, hebben we op l’Hirondelle nog geen twintig procent van de mensen om ons heen in vergelijking met de Zandrands.’

‘Je wilt dus niet eerder naar huis?’

‘Pieker je daarover? Is die onrustige blik daaraan te wijten? Eerder naar huis dan we hebben afgesproken, voordat het schooljaar van de jongens is afgerond?’ Martin was werkelijk verbaasd.

‘Het is niets,’ Linda trok haar hand uit de zijne en wapperde een denkbeeldig vliegbeest weg. ‘Je kent me. Ik maak me soms druk om futilliteiten. In vergelijking met de zwembadrenovatie is het totaal onbelangrijk. Je had nooit moeten beloven om die energievretende betonbak een grondige onderhoudsbeurt te geven. Maar ja... dat is achterafgepraat nu. Maken we een nieuw flesje open?’

‘Bonjour!’ De keukendeur vloog open en haar tienjarige jongste stoof naar binnen, zijn wangen rood van de kou. Of van de inspanning. Linda liep elke morgen na het ontbijt met Jonas en Siem mee naar de halte van de schoolbus, tien minuten verderop. Eerst werd Jonas met zijn meereizende klasgenoten afgezet bij de plaatselijke basisschool in het dichtstbijzijnde stadje, tien minuten later sprong Siem uit de bus om naar het *collège* te gaan.

Op de terugweg sprintte Jonas, eenmaal uit de schoolbus, meestal de laatste meters over het heuveltje naar huis om zo snel mogelijk de koelkast in te duiken. Hij wierp zijn rugzak af en gooide zijn jas erachteraan. ‘Het was alweer pasta tussen de middag en het was ook nog eens te weinig,’ meldde hij voordat hij een stuk van het stokbrood afscheurde dat op de tafel lag en in zijn mond propte.

Linda hoefde Martins gezicht niet te zien om te weten hoe hij keek. Hij vond het heerlijk om de jongens letterlijk te zien opgroeien, Jonas was al bijna net zo groot als zij. En Siem... de deur werd dit keer rustiger opengedaan en daar verscheen haar oudste, hij reikte inmiddels tot Martins schouders. Deze zomer werd hij dertien jaar, dan begon de groeispuurt pas echt.

‘Wat eten we?’ Siem bukte om zijn wang aan Linda aan te bieden en gaf erna een high five aan Martin.

Martin duwde Jonas weg bij de koelkast en greep een plastic bakje van de bovenste plank. ‘Jullie favoriete buurman heeft vanmiddag zelfgemaakte rillette voor jullie afgeleverd, als bedankje voor het redden van zijn geitje gistermiddag uit de greppel.’

Siem en Jonas doken naast elkaar aan tafel en haalden tegelijkertijd uit naar het overgebleven stokbrood. Siem kon het al bijna niet meer van Jonas winnen. Linda stond op en pakte de laatste baguette uit de samengevouwen theedoek op het aanrecht. Elke dag in de vroege ochtend sprong Martin in de auto

om in het dorp verderop vers brood te kopen, zelfs op zondag. Wanneer het kampeerterrein en het kleine hotel naast hun huis gevuld waren met gasten, kwam hij met dozen vol baguettes, flûtes en croissantjes terug. Ook al verlangde ze zo langzamerhand naar Nederland, tegen dit ritueel en de geur van het knapperige brood kon geen volkorenbrood van thuis op.

‘Nog altijd dodelijk saai op school?’ informeerde Martin. Linda glimlachte. Toen haar zonen afgelopen september aan hun nieuwe schooljaar begonnen, vertelden ze honderduit. Inmiddels waren ze gewend aan hun klasgenoten, het leven op een Franse school en het praten in een taal die ze razendsnel op pikten. Het schrijven was een ander verhaal, maar gelukkig zagen de docenten dat enigszins door de vingers. Linda en Martin moesten nu hun uiterste best doen om nog iets van het dagelijks schoolleven mee te krijgen.

‘Ik vind het vooral saai dat geen enkele vriend in de buurt woont,’ mopperde Jonas tussen twee happen door. Martin had het brood inmiddels in stukken gescheurd en dik besmeerd met de smeuiĳe vleespasta. Het werd in hoog tempo vermalen tussen de kaken van de jongens, geen tijd om meer vragen te beantwoorden. Ze greep nog snel een paar stukken voor Martin en zichzelf voordat alles verdween.

Linda probeerde haar zucht te dempen. Jonas had gelijk, hoewel hij niet de enige in zijn klas was die buiten de bewoonde wereld woonde. Hun tijdelijke camping lag prachtig maar nogal afgelegen in een bocht van de bekende rivier de Dordogne, dicht bij een sprookjesachtig kasteel en een meer waar volop dagrecreatie aangeboden werd. Het eerste dorp van betekenis lag acht kilometer verderop, hun bakker was er gevestigd op hetzelfde pleintje als het café. Ernaast zat een morsig winkeltje dat nooit open leek. In het kleine stadje vijftien kilometer verder zaten de

scholen en de voetbalvereniging en woonden de meeste klasgenoten. Voor kampeerders en hun hotelgasten had de camping een ideale locatie om uit te rusten of juist uitstapjes te maken. Voor Siem en Jonas viel er niet veel te beleven. Op l'Hirondelle waren de gasten bovendien vaak vijftig plus, op een paar kinderen in het hoogseizoen na.

'Sofie en Daan komen volgende week, toch?' zei Siem en hij haalde zijn schouders op. Hij had minder behoefte aan gezelschap dan zijn broertje. Zijn vrienden ontmoette hij vooral tijdens het online gamen op zijn kamer, helemaal in de nok van de oude boerderij. Linda maakte zich er weleens zorgen over, Martin wuifde haar gepieker weg. Zolang Siem zich vijf lange schooldagen per week tussen leeftijdsgenoten bewoog, was vereenzaming niet aan de orde, vond hij.

Linda veerde op. Ja, volgende week kwam een van hun favoriete vaste kampeerefamilies van de Zandrand langs, op de terugweg van hun wintersportvakantie. Michel en Esther brachten een golf van energie, hun bourgondische leven en misschien een of twee tenenkrommende situaties met zich mee. Hun twee kinderen waren net zo oud als Siem en Jonas, lieve braverds in vergelijking met hun ouders. Twee nachtjes hadden ze kamers in hun hotel geboekt. Natuurlijk moest ze haar zorgen met Martin delen voordat die twee kwamen, hem over Richards wonderbaarlijke actie vertellen. Want Esther en Michel hadden zeker vragen.